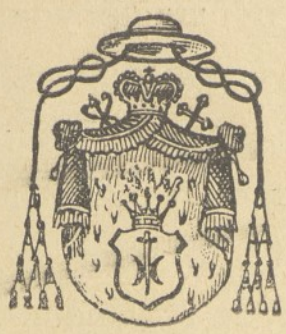

ВѢСТНИКЪ
ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1913. Выдано 22 лютого Ч. II

Ч. 10.

Ч. 38/орд. Архієрейске посланіє передъ св. великимъ постомъ.

КОНСТАНТИНЪ ЧЕХОВИЧЪ

Божою Милостію и св. Апостольского Престола благословенемъ Епископъ Перемыскій, Самбôрскій и Сянôцкій

Всечестному Духовеньству мірскому и монашому и всѣмъ вѣрнымъ епархіи

Миръ о Господѣ и Архієрейске благословене!

„Сѐ лежи́тъ сей въ знаменіе прерѣкаемо.“ (Лук. 2, 34) »Се лежить сей на знакъ противленя«. „Врата̀ а҃дова не ѡ҃долѣ́ютъ ѥ҃й“. (Мат. 16, 18) »Силы пекла єи не переможуть«. „Йже не имѣ́тъ вѣ́ры, осꙋжде́нъ бꙋ́детъ“. (Марк. 16, 16). »Хто не повѣрить буде осудженый«.

Стою пôдъ враженємъ Празника Стрѣтенія Господнього. Бачу, якъ Марія зъ Дитяткомъ Іисусомъ на рукахъ и св. Іосифъ зъ убогою жертвою (2 голубами). спѣшать до Єрусалимскои святынѣ. Тамъ въ святыни очѣкує ихъ старець Симеонъ, котрому св. Духъ приобѣцявъ, що доти не вмре, поки не побачить Христа Спасителя. Тожь скоро лишь побачивъ Дитятко Іисуса, сейчасъ натхненый св. Духомъ пôзнає въ Нѣмъ обѣцяного Месію, бере Єго на руки и межи иншими такъ вôдзываєся: „Сѐ лежи́тъ сей въ знаменіе прерѣкаемо“ се сей лежить на знакъ противленя т. зн. є призначеный бути знаменемъ, котрому будуть противити ся. Тѝ слова, якѝ высказавъ старець Симеонъ, точно сповнили ся и ще теперъ сповняють ся на Іисусѣ Христѣ. Вже небавомъ по тôй подѣѣ настає на Іисуса лютый Иродъ и щобы Єго досягнути, убиває множество невинныхъ дѣточокъ, не въ силѣ однакъ нѣчого злого заподѣяти новонародженому Богочоловѣкови

Коли Іисусъ розпочавъ публичне учительске житє, знову стає знаменемъ противленя »знаменіє прерѣкаємо« для фарисеѣвъ и законоучителѣвъ, котрѝ на кождôмъ кроцѣ на Него настають. А чому такъ? Рѣчь очевидна, чому. Христосъ вымагавъ покоры, вымагавъ умертвленя себе, вымагавъ любови ближныхъ, а се було фарисеямъ не по нутру. Они надѣяли ся такого Месіи, що поможе имъ запанувати надъ цѣлымъ свѣтомъ, а ту Спаситель каже: »Хто хоче межи вами бути бôльшій, нехай стане вамъ слугою (Мат. 20, 26). Они хотѣли, щобы ихъ всѣ славили, величали по пôдъ небеса, а Спаситель каже имъ: »Горе вамъ книжники, и фарисеѣ, облудники, вожды слѣпѝ, вы подôбнѝ до гробôвъ повапненыхъ, котрѝ зъ верха выглядають краснѝ, а въ серединѣ суть повнѝ костей мертвыхъ и всякои нечистоты« (Мат. 23.) Они збивали богацтва, забирали вдовицямъ ихъ домы и спокôйно дальше такъ хотѣли робити, а ту Спаситель каже: »Направду кажу вамъ, якъ то трудно богатому ввôйти до небесного царства«. (Мат. 19, 23). Хотѣли весело забавляти ся, розкошувати, а тымчасомъ Спаситель кличе: »Горе вамъ смѣючимъ ся, бо зарыдаєте и заплачете«. (Лук. 6, 25). Однымъ словомъ: наука Спасителя була впростъ противна переконаню змысловости вôдданыхъ фарисеѣвъ. Тому нѣякъ не могли стерпѣти Спасителя, а черезъ три роки уживали наймерзеннѣйшихъ пôдступôвъ и шукали всякои нагоды, щобы Єго позбути ся.

И нарештѣ найшла ся нагода. Помежи Христовыми учениками знайшовъ ся оденъ, що такъ само думавъ, якъ книжники, сподѣвавъ ся въ Христѣ знайти царя того свѣта, а при Нѣмъ выгôдне и вызначне житє, и для того пôйшовъ за Нимъ и затягнувъ ся въ ряды Єго ученикôвъ, а въ души зôставъ такій самый, якъ и фарисеѣ. И той то ученикъ Христовый не дочекавшись того, чого сподѣвавъ ся по Іисусѣ, не дочекавшись дôбръ сего свѣта, зраджує Єго и выдає Єго за 30 срѣбнякôвъ на страшнѝ муки и соромну крестну смерть. И умирає Спаситель на крестѣ, умирає неначе якій найбôльшій розбôйникъ. Тѣшать ся вороги. Имъ здає ся, що вже свого допняли, що зъ смертію Іисуса упаде Єго наука. Та гôрко завели ся. Бо саме тодѣ, коли выдавало ся, що Спасителя цѣлкомъ знищили, Єго идеѣ, Єго науки беруть верхъ. Ледви Спаситель умеръ, а вже публично признають ся до Него Іосифъ зъ Ариматеи и Никодимъ, що передъ тымъ лише потайки єму спріяли. Въ додатку до сего Спаситель третого дня встає зъ гробу въ великôй славѣ и блеску. И такъ въ тôй самôй хвили, коли въ найвысшôмъ степени єсть знаменемъ противленя, коли найбôльше надъ Нимъ знущають ся, стає наймогучѣйшимъ Побѣдникомъ.

Але пôсланництво Іисуса Христа не могло скôнчити ся зъ Єго смертію, воскресеніємъ и вознесеніємъ на небо. Іисусъ Христосъ прійшовъ прецѣнь для спасенія **всѣхъ** людей. А що Самъ въ видимый способъ на тôмъ свѣтѣ не лишивъ ся, тожь мусѣвъ лишити когось на своимъ мѣсци, хто бы продовжавъ Єго

урядъ, хто бы плоды спасенія, якй Вôнъ заслуживъ на крестѣ для всѣхъ, примѣнявъ поодинокимъ людямъ, хто бы ширивъ Єго св. науку помежи людьми, а въ слѣдъ за тымъ дѣливъ судьбу Єго туземного житя, Єго терпѣня и погорду, однымъ словомъ, хто бы бувъ знаменемъ противленя **„знáменіе прерѣкáемо“**, а рôвночасно зъ тыхъ терпѣнь выходивъ обновленымъ и побѣдникомъ.

Вы вже догадуєте ся, хто нимъ єсть. Вы вже тамтого року чули зъ мого посланія читаного Вамъ 2 разы въ великôмъ постѣ, що тымъ правдивымъ пôсланникомъ Христовымъ, правдивою Христовою Церквою є лишень та, що має видиму голову въ особѣ св. Петра, зглядно єго наслѣдникôвъ, котрй сповняють найвысшу власть въ Церкви, таку саму, яку сповнявъ Христосъ, коли ту живъ на земли.

Але що Христосъ при Своимъ взнеслôмъ пôсланництвѣ, при Своѣй Найвысшôй власти рôвночасно зазнававъ найглубшого пониженя, найзавзятѣйшого переслѣдованя, зъ котрого однакъ выходивъ завсѣгды Побѣдникомъ, тожь годило ся, щобы и Єго пôсланникъ, Єго Церковъ зазнавала тои самои долѣ. Самъ Спаситель предсказавъ, що такъ буде. Передъ Своими страстями, передъ Своєю смертію ось такими словами записаными въ Евангелію св. Іоана вôдзываєся до Своихъ ученикôвъ, до першои Своєи Церкви: **„Áще мірѣ вáсъ ненавидитъ, вѣдите, ꙗ̑ко менé прéжде вáсъ возненавидѣ. Áще отъ міра бысте были: мірѣ ꙋ̑бо своѐ любилъ бы, ꙗ̑коже отъ міра нѣсте, но áзъ ѝзбрáхъ вы отъ міра, сегѡ̑ рáди ненавидитъ васъ мірѣ. Поминдйте слóво, ѥ̑же ꙗ̑зъ рѣхъ вáмъ: нѣсть рабъ бóлій Гóспода своегѡ̑: áще менѐ изгнáша, и̑ васъ изженꙋ̑тъ. Но сіꙗ̑ всꙗ̑ творꙗ̑тъ вáмъ за и̑мꙗ моé. (Іоа. 15, 18—21) Отъ сонмищъ и̑жденꙋ̑тъ вы: Но прі̑идетъ чáсъ, да всꙗкъ, и̑же ꙋ̑бі̑етъ вы, возмнитсꙗ слꙋ̑жбꙋ приносі̑ти Бóгꙋ.] (Іоа. 16, 2). Въ мірѣ скóрбни бꙋ̑дете“.** (Іо. 16, 33) с. зн. єсли свѣтъ васъ ненавидить, знайте, що мене передъ вами зненавидѣвъ. Єслибъ вы були зô свѣта, то свѣтъ любивъ бы своє; а понеже вы не зô свѣта, длятого свѣтъ васъ ненавидить. Пригадайте собѣ слово, яке я вамъ сказавъ: слуга не є бôльшій вôдъ свого пана. Єсли мене переслѣдували, будуть переслѣдувати и васъ. А все те будуть вамъ чинити за моє имя . . . . . Выженуть васъ зъ бôжниць, а навѣть прійде година, коли кождый, хто васъ убє, буде думати, що робить Богу прислугу . . . . Въ свѣтѣ будете терпѣти.

Ось якъ сумну долю предсказує тыми словами Своимъ ученикамъ, Своѣй Церкви. За те, що будуть голосити Єго Имя, Єго науку, за те що не пôддадуть ся погубнымъ засадамъ свѣта, чекає ихъ вôдъ сего свѣта ненависть, переслѣдованє, а навѣть сама смерть.

Але зъ другои стороны предсказує Спаситель такожь и побѣду, яку Єго ученики, Єго св. Церковъ вôднесуть надъ своими ворогами. **„Ты̀ ѐси̑ Пéтръ и̑ на семъ кáмени созиждꙋ̀ цéрковъ мою̀ и̑ врата̀ áдова не одолѣ̑ютъ ѐй“.** Мат. 16, 18.) Ты є скала а на тôй скалѣ збудую мою Церковъ и силы пекла єи не переможуть, каже Божеств. Спаситель до св. Петра, коли обѣцявъ поставити єго видимою головою Церкви.

Що Церковъ Христова мала стати дитиною болѣвъ, вказує на то вже само мѣсце, де она родила ся. Перша Ева выйшла зъ ребра Адамового, коли той въ захватѣ въ раю заспавъ. Друга Ева, Церковъ св., выросла зъ Серця Христа Спасителя, що такожь спавъ, але на крестѣ, що рôвножь бувъ въ захватѣ, але бувъ захваченый любовію и болемъ. Отвираютъ Єго бôкъ. »Не думай ту« кличе св. Іоанъ Зл. »не думай ту про щось звычайного«. »Що выплыває зъ прибитого боку Спасителя, се вода крещеня, се кровъ Евхаристіи, се св. Тайны, се нова Ева, що родитъ ся на горѣ Голготѣ, щобы нѣколи єи не опускати«. По знятю Христа зъ креста, она вступає на крестъ и бере на себе Єго терпѣня.

И въ самôй рѣчи. Ледви Апостолы зачали свою проповѣдь, а вже лежать „къ знаменіє прерѣкаємо". Вже волочать ихъ вôдъ суду до суду, замыкають по темницяхъ, а св. Стефана и Якова, брата св. Іоана, убивають. И Петра вже мали стратити, але Богъ въ чудесный способъ єго охоронює, на то, щобы заснувавъ римску Церковъ и тамъ полягъ мученичою смертію. А кôлько то переслѣдовань не натерпѣвъ ся для Христовои вѣры св. Апостолъ Павло и прочи Апостолы, щобы въ кôнци такожь полячи, якъ герои, на поли борбы.

Возьмѣмъ дальше тыхъ т. зв. 10 страшныхъ переслѣдовань римскихъ цѣсарѣвъ. Самыхъ трійцятьохъ римскихъ Папôвъ на трійцять двохъ, що въ тôмъ часѣ правили Церквою Христовою, поклали свои головы за Христову науку. А ти два, що не зôстали замучени, мусѣли коротати свои днѣ на выгнаню. Хто коли таке чувъ, щобы якій рôдъ пануючихъ зачавъ ся ажь вôдъ 30 страченыхъ, якъ се рѣчь мала ся зъ родомъ найвысшихъ начальникôвъ Церкви?!

А вѣрныхъ, що поклали свои головы за вѣру Христову, за Церковъ католицку, можна числити на міліоны. Въ часѣ трехъ першихъ вѣкôвъ мечь такъ немилосерно лютивъ ся, що выщербивъ ся, розбивъ ся, выпавъ зъ рукъ утомленыхъ катôвъ, ажь нарештѣ вымôгъ на послѣднôмъ гонителю Юліянѣ Вôдступнику слова: »Галилейчику, Ты побѣдивъ«.

Се, що дѣяло ся зъ Христовою Церквою въ римскôмъ цѣсарствѣ, повтаряло ся и єще теперъ повтаряє ся по иншихъ поганьскихъ краяхъ.

Але кобы то скôнчило ся на поганахъ. А то ледви устали поганьски переслѣдуваня, а вже беруть ся до Церкви ти, котри бы радше повинни єи боронити. Здавало ся, що за христіяньскихъ пануючихъ Церковъ буде мати свободу. Але тымчасомъ инакше склалось. Многи пануючи, хотяй христіяне, все таки ще задержали богато поганьскихъ засадъ. Добре памятали они ти часы, коли то въ ихъ рукахъ була власть не лише свѣтска, але и духовна, коли то навѣть вôддавано имъ Божу честь. Неради були зъ того, що крôмъ нихъ ще хтось другій признає ся до власти и то єще высшои, якъ ихъ власть. Въ слѣдъ за тымъ на власну руку стали мѣшати ся до справъ Церкви, а коли Церковъ проти сего боронила ся, стали єи переслѣдувати и попирати єреси, яки свѣтскôй

власти ишли на руку. Тымъ то можна пояснити тѝ частѝ убійства, замыканя Папôвъ по тюрмахъ, тѝ частѝ ворогованя проти нихъ, котрѝ не уставали въ жаднôмъ вѣцѣ, а котрѝ завершились въ кôнци тымъ, що Папѣ забрано его край, зъ котрого доходы ишли на мисіи помежи поганами и на иншѝ богоугоднѝ цѣли. Тымъ то можна такожь пояснити переслѣдуваня вѣрныхъ дѣтей Церкви всѣхъ часôвъ.

Кôлько то католикôвъ поклало свои головы пôдъ топôръ въ Англіи, Шкоціи, въ часѣ великои революціи въ Франціи. Кôлько то нашихъ братôвъ въ Россіи за вѣру згинуло пôдъ багнетами, або коротало своѣ днѣ въ страшныхъ каторгахъ! Въ якій нелюдскій способъ знущали ся вороги Церкви надъ монахами и надъ монахинями, якъ немилосерно выдалювали ихъ зъ рôжныхъ державъ, мимо того, що тѝ вôддавали вôтчинѣ найкрасшѝ услуги. А чому? Бо станъ монашій найкрасше выражае на собѣ Христову науку, котрои свѣтъ нѣякъ не може знести.

Але чи Церковъ католицка упала, або принайменше ослабла пôдъ ударами гонителѣвъ? Де тамъ! Церковъ католицка не може вмерти. Переслѣдуваня не вдѣють ѣй нѣчого. Тираны, революціи еи не знищатъ. Прекрасно въ тôмъ зглядѣ говорить св. Іоанъ Зл. (гомилія 5, проти Жидôвъ): Кôлько то военъ ведено зъ Церквою! Кôлько то вôйскъ выведено напроти неи — кôлько мукъ, тортуръ, кôтлôвъ, печей, клѣщѣвъ, ямъ, зубôвъ дикихъ звѣрятъ, озеръ, морей, вигнань и такъ богато иншихъ страшныхъ не до увѣреня мукъ выдумано и ужито, щобы еи пригнобити и погубити. Не лише чужѝ, але и власнѝ еи дѣти нападали на неи, и задавали ѣй болеснѝ удары. Вôйна домашна, одна зъ найстрашнѣйшихъ нещастъ людскости, гôрша вôдъ всѣхъ военъ, — бо бороли ся въ нѣй не горожане зъ горожанами, але кревнѝ зъ кревными, домôвники зъ домôвниками, пріятелѣ зъ пріятелями — огорнула всѣхъ; а однакъ не змогла побороти Церкви, анѣ еи ослабити. Але се дуже дивне и гôдне застановленя, що ся буря проти Церкви зôрвала ся заразъ на початку. Бо, колибы всѣ тѝ противности були повстали проти неи тогды, коли вже була сильна и усталена, и коли св. вѣра була розповсюднена по цѣлôмъ свѣтѣ — то и такъ можнабы се уважати за чудо, що Церковъ не улягла знищеню. Але що борбы сѝ и бурѣ зôрвали ся вже въ початкахъ истнованя Церкви, коли умы ще не були усталенѝ и скрѣпленѝ въ вѣрѣ, а Церковъ мимо того не понесла нѣякои втраты, але противно ще дальше розширяла ся и роскôшнѣйше росла, — се правдиве чудо надъ чудами".

Тѝ слова высказавъ св. Іоанъ Зл. еще передъ пятнайцяти вѣками. Але чи бы тыхъ самыхъ слôвъ — и то ще зъ бôльшимъ натискомъ — не повторивъ теперъ? Бо чи — коли Папѣ вôдобрано державу — не говорено загально, що ось папству вже прійшовъ конець? А тымчасомъ послѣднѝ Папы, хотяй замкненѝ въ неволи, въ Ватиканѣ, ще зъ бôльшимъ блескомъ правлять Церквою, якъ ихъ попередники.

Такъ проте бачимо, що Самъ Богъ удержує Церковъ католицку въ єи истнованю и борбѣ проти всякого фізичного насильства, а удержує єи въ такъ чудный способъ, що кождый розумный и неупередженый чоловѣкъ мусить признати, що она въ цѣлôмъ того слова значеню є дѣломъ Божимъ, а не людскимъ, що она одна є правдивою Христовою Церквою. Въ тôмъ пересвѣдченю утвердимо ся ще тымъ лѣпше, коли поглянемо, якъ пôдъ тымъ зглядомъ веде ся иншимъ вѣроисповѣданямъ.

Пôдчасъ коли Церковъ католицка незалежно, а навѣть проти волѣ свѣтскихъ володарѣвъ и середъ найстрашнѣйшихъ переслѣдовань зъ ихъ стороны выконує свôй урядъ, другі вѣроисповѣданя, котрі такожь подають себе за правдиву Церковъ, гнуть ся передъ примхами свѣтскихъ володарѣвъ, пôдпадають пôдъ невôльничу ихъ залежнôсть, а тымъ самымъ затрачують всяку духову свободу, всяку силу, на котрôй моглибъ оперти ся душѣ до нихъ належачі. Проти всякого права Божого рѣшаютъ тамъ пануючі о вѣрѣ, о литургіи, о церковныхъ зарядженяхъ, змѣняють самовôльно зверхникôвъ тыхъ вѣроисповѣдань, а однакъ жадне зъ тыхъ вѣроисповѣдань тому не противить ся. Такъ прим. въ россійскôй Церквѣ найвысшу власть выконує царъ черезъ свого свѣтского урядника, а россійска Церковъ на се годить ся, хотяй въ св. Писмѣ нѣгде не читаємо, щобы Спаситель право рядити Церквою вôддавъ свѣтскимъ пануючимъ.

Таксамо має ся рѣчь — и то ще въ бôльшôй мѣрѣ — и зъ иншими вѣроисповѣдными громадами.

Тожь чи въ виду того россійска Церковъ и инші вѣросповѣданя мають право называти себе правдивою Христовою Церквою?

Другимъ тяжкимъ ворогомъ католицкои Церкви були и суть поганьскі писателѣ и єреси. Коли погане бачили, що не могуть знищити Церкви мечемъ, всѣхъ силъ докладали, щобы єи знищити письмомъ и словомъ. Де лише найшла ся нагода, тамъ высмѣвали Христову вѣру, кажучи що се вѣра невôльникôвъ, що мова въ книгахъ св. Письма Н. З. се мова простыхъ, неокресаныхъ рыбакôвъ, що незабавомъ люде забудуть про христіяньство, а тымъ часомъ христіяньство не лишь не згинуло, але загорнуло цѣлый свѣтъ и всѣ народы.

Не меншими, якъ погане, навѣть небезпечнѣйшими ворогами христіяньско-католицкои религіи були и суть єретики. Небезпечнѣйшими, кажу, бо скрываючись пôдъ именемъ Христа незамѣтно бôльше шкоды наносять. Не вырѣкаючись зовсѣмъ Христа вôдкидають они зъ религіи христіяньскои все те, що въ въ науцѣ Христовôй трудне, що вымагає упокореня, послуху и умертвленя и схлѣбляючи въ той способъ зôпсутôй людскôй природѣ ловлять людей.

Говорячи по свѣтовому и Церквѣ католицкôй выпадало бодай въ дечôмъ уступити, щобы выдержати конкуренцію. Але чи Церковь се зробила? Чи посвя-

тила для свого спокою бодай одну правду вѣры, чи вôдкликала бодай одну науку? Нѣ и ще разъ нѣ! Церковъ католицка нѣколи не гнула ся передъ єресями, хотяй тѝ тяжко єи гнобили, нѣколи не гнула ся, хотяй знала, що черезъ єи неподатливôсть вôдпадуть цѣлѝ народы. Не уступила анѣ передъ аріяньскими восточными цѣсарами, анѣ передъ аріяньскими, хоть якъ численными народами, анѣ передъ грецкими схизматиками, хотяй тѝ занимали половину свѣта, анѣ передъ Лютромъ и иншими єретиками, але всѣхъ ихъ вôдтинала вôдъ свого животворного пня, якъ вôдтинаєся зôвялу галузку вôдъ жиючого дерева.

А теперъ погляньмо, якъ то другѝ вѣроисповѣданя безнастанно змѣняють свою науку и поволи зникають.

По єресяхъ, що повстали въ першихъ вѣкахъ христіяньства, вже и слѣду нема. А тѝ, що повстали пôзнѣйше, зъ кождымъ рокомъ чимразъ бôльше затрачують змыслъ Христовои науки.

Такъ прим. протестанты пôдъ напоромъ пануючихъ позваляли на двоженьство а навѣть и безъ того напору такъ вôдкидали одну правду вѣры Христовои за другою, одну Тайну за другою, що въ кôнци велика ихъ часть перестала навѣть вѣрити въ божество Христа, перестала принимати крещенє, а до того въ бôльшôй мѣрѣ причинили ся пасторы, якъ простый нарôдъ.

Таксамо и російска церковъ зъ протягомъ часу на взôръ протестантôвъ змѣняла свою науку. Такъ прим. до р. 1896 уважала російска церковъ — подôбно, якъ и мы католики — всѣ книги св. Письма за святѝ и Богомъ натхненѝ, а въ тôмъ роцѣ счеркнула зъ святого спису кôлька св. книгъ.

Рôвножь сфалшувала она въ послѣдныхъ часахъ науку о Непорочнôмъ Зачатію Божои Матери. До XVIII. вѣка выкладали сю науку въ киѣвскôй академіи, а навѣть були въ россійскôй церквѣ брацтва, котрыхъ члены складали приреченє, що до кôнця житя будуть боронити науки о Непорочнôмъ Зачатію Матери Божои. И много иншихъ правдъ вѣры знайшлибысьмо, котрѝ російска церковь мала давнѣйше спôльнѝ зъ католицкою Церквою, а пôзнѣйше вôдъ нихъ вôдступила.

Чи въ виду такои змѣнчивости иншихъ вѣроисповѣдань, а неуступчивости Церкви католицкои и въ найменшихъ рѣчахъ, що вôдносять ся до вѣры не наглядно видно, що то лише до сеи послѣднои т. зн. до Церкви католицкои вôдносять ся слова Спасителя: „Врата ѧдова не одолѣютъ ей“: силы пекла єи не переможуть, що то она одна є тою непорушною скалою середъ моря, котрои нѣякѝ бурѣ не могуть ушкодити, о котру розбивають ся всѣ филѣ?!

Але єще не конець. Церковъ має єще одного ворога и то гôршого, якъ мечь, якъ фалшива наука. Суть нимъ людскѝ пристрасти, що загнѣжджують ся не лишь у ворогôвъ Церкви, але и помежи єи власными дѣтьми справляють великѝ спустошеня. Вправдѣ Церковъ всѣхъ силъ докладає, щобы тѝ пристрасти

побороти и выкоренити, але не завсѣгды ѣй се удає ся. Були такй нещаснй днѣ, де зло въ без'стыдный и застрашаючій способъ вдирало ся до Церкви. Плямило одѣжь священичу, зачумлювало серця монахôвъ и монахинь, а навѣть кидало тѣнь на єи наставникôвъ. Але чи св. любовъ выгасла коли въ Церквѣ? Чи скарбъ чесноты и ласки коли въ нѣй затративъ ся? Хорони Боже! Навѣть тогды, коли єи зверхники не були безъ плямы, заховала она кождого часу знанє доброго и злого. Она и тогды пôзнавала грѣхъ и єго поборювала. Нѣгде не читаємо, щобы котрый Папа допустивъ въ своѣй науцѣ якійсь моральный блудъ, коли тымчасомъ всѣ творцѣ єресей, всѣ фильозофы блудили въ науцѣ моральности. Такій прим. Лютеръ оголосивъ засаду: **»Вѣръ крѣпко, а грѣши ще крѣпше«**, котра впростъ заохочує до злочинôвъ и до неморальности. Церковъ знову и середъ найтяжшихъ часôвъ не жертвувала анѣ однои чесноты, не одобрила анѣ однои пристрасти.

Ба що бôльше. И въ найтруднѣйшихъ часахъ и въ найтруднѣйшихъ обставинахъ выдавала зъ себе цѣлй ряды святыхъ дѣвиць и героѣвъ-мученикôвъ, мисіонарѣвъ, котрй зъ радостію клали свои головы за славу Божу и спасеніє своихъ ближныхъ.

Чимсь подôбнымъ крôмъ Церкви католицкои не може повеличати ся нѣяке инше вѣроисповѣданє, а єсли має якихъ мисіонарѣвъ, то ихъ высылають бôльше въ цѣляхъ политичныхъ, якъ религійныхъ и дѣяльнôсть ихъ дальше не сягає, якъ вплывъ политичный державы, зъ котрои походять. Наверненя, якихъ они доконують, суть лише дуже рѣдкй (спорадичнй), пôдчасъ коли мисіонарѣ католицкои Церкви з'єднували и з'єднують для неи тысячѣ. Такъ прим. св. Францъ Салезій навернувъ 72 тысячѣ протестантôвъ, Францъ Ксаверій навернувъ миліонъ поганъ.

Въ кôнци и се зауважити належить, що Церковъ католицка нѣколи не выносила однои народности на шкоду другои, хотяй черезъ се, по людски кажучи, неразъ могла осягнути велику силу, великій вплывъ. Церковь католицка однаково справедлива для всѣхъ народôвъ, для всѣхъ станôвъ. За всѣми уймає ся, жадного народу, жадного стану не вынимає зъ пôдъ своєи опѣки и бôльше дбає лишь о тыхъ, котрй бôльше потребують єи помочи. Однымъ словомъ є она для всѣхъ рôвно люблячою матерію. А єсли коли выступала або выступає проти одиниць або партій, то не за ихъ политичнй пересвѣдченя, лише за те, що дѣлають на шкоду св. вѣры и Церкви.

Инакше має ся рѣчь зъ церквами народными, якъ російскою, протестантскою. Тй звычайно служать цѣлямъ пануючого народу, а тымъ самымъ вôддѣляють єго вôдъ всѣхъ иншихъ, стають средствомъ до пôдтриманя роздору, побуджують народнй пристрасти и помагають до гнобленя иншихъ народôвъ, ведуть до борбы, а не до з'єднаня — а тымъ самымъ не суть Церквою Христа. Христосъ такои церкви основати не мôгъ. Вôнъ є прецѣнь Богомъ мира, Богомъ справедливости и любови а не ворожнечѣ и роздору. —

Такъ въ коротцѣ, хотяй слабыми чертами, з'образивъ я вамъ, якъ то католицка Церковъ и середъ найзавзятѣйшихъ напастей и середъ найстрашнѣйшихъ переслѣдовань всякого рода не лише нѣколи не пôддає ся, але противно все выходить зъ нихъ вôдновлена и скрѣплена, чимъ наглядно доказує, що лише єи одну пôславъ Христосъ на свѣтъ спасати людей, що лише она одна є правдивою Христовою Церквою.

Такою долею, якъ католицка Церковъ, не може повеличатись жадне инше вѣроисповѣдане, а тымъ самымъ не має права подавати себе за Христову Церковъ.

Тожь цѣлымъ серцемъ приляжѣмъ до тои нашои страдаючои, а рôвночасно непобѣдимои Матери и будъмо ѣй вô всѣмъ послушнѝ. Лише въ лучности зъ Церквою католицкою и въ щирôмъ послусѣ для голошеныхъ нею наукъ осягнемо наше спасеніє. Для насъ не може бути рѣчію рôвнодушною, чи до неи належимо, чи нѣ. Мы мусимо до неи належати, бо такъ Христосъ приказавъ, бо лише въ нѣй зложивъ скарбы и дары потрѣбнѝ намъ до осягненя вѣчного щастя.

Сю волю Христа видно вже зô слôвъ, якими приобѣцявъ поставити Петра головою Церкви. Лише Петрови и єго наслѣдникамъ передає ключѣ небесного царства на земли, св. Церкви: »И дамъ тобѣ ключѣ небесного царства« (Мат. 16, 19). Хто хоче ввôйти до Церкви Христомъ заснованои, мусить переходити черезъ Петра. Выконувати якусь власть въ Церквѣ або користати зъ ласкъ въ нѣй подаваныхъ можна лише черезъ него. »И дамъ **тобѣ** ключѣ небесного царства«. Сѝ ключѣ суть моєю власностію, але я дамъ ихъ тобѣ и то лише выключно тобѣ. Хто не входить до Церкви черезъ Петра, сей въ загалѣ є зъ неи выключеный, а тымъ самымъ позбавленый свѣтла и житя, якого въ нѣй можна заживати.

Лише зарядженя Петра мають въ небѣ свою силу: »що звяжешь на земли, буде звязане на небѣ, що розвяжешь на земли, буде розвязане на небѣ,« (Мат. 16, 19) пôдчасъ коли зарядженя другихъ Апостолôвъ лише въ лучности зъ Петромъ мають свою силу, бо лише въ лучности зъ Петромъ отримали Апостолы сю власть.

На иншôмъ мѣсци св. Евангелія Бож. Спаситель грозить осудженємъ тымъ, що не будуть вѣрити Апостоламъ, и не приступлять до Его св. Церкви: **„Шедше въ міръ весь, проповѣдите евангеліе всей твари. Иже вѣрꙋ имѣтъ и крестится спасенъ бꙋдетъ: а иже не имѣтъ вѣры, ѡ.ꙋжденъ бꙋдетъ“** (Марк. 16, 15—16). Идѣть по цѣлôмъ свѣтѣ и проповѣдуйте евангеліє всему сотворѣню. Хто повѣрить и окрестить ся, буде спасеный, хто не повѣрить, буде осудженый.

Що лише въ Христовôй Церквѣ т. є. католицкôй Церквѣ можна осягнути спасеніє, сего учать насъ Апостолы, учать насъ св. Отцѣ и св. Церковъ.

Апостолы такъ були переконанѝ о тôй правдѣ, що боячи ся упадку въ вѣрѣ, и самѝ сторонили вôдъ тыхъ, що фалшували правду и своимъ вѣрнымъ то само казали робити.

Св. Кипріянъ знову въ своимъ писмѣ» о єдинствѣ Церкви« таке въ тôмъ зглядѣ пише: »Хто вôдлученый вôдъ Церкви, вôдлученый тымъ самымъ и вôдъ даныхъ Церкви обѣтниць; хто опускає Церковъ Христову, не трафить до Христа. Нѣхто не може мати Бога за Отця, хто не має Церкви за матѣръ . . . . Богъ єсть лишь оденъ, оденъ єсть лишь Христосъ и одна Єго Церковъ, одна вѣра и одна тѣсно зъ тѣломъ Церкви звязана суспôльнôстъ . . . Все, що вôдлучає ся вôдъ лона матери, вôдлучене жити не може.« Пряме заключенє зъ тыхъ и иншихъ высказôвъ св. Отцѣвъ становлятъ слѣдуючи слова Папы Пія IX: »Належить тримати ся вѣры, що поза апостольскою, римскою Церквою нѣхто не може бути спасеный; она є одинокимъ кораблемъ спасенія; хто не вступить до сего корабля, згине въ потопѣ грѣхôвъ«.

И до нынѣшного дня Церковъ учить одно и то само. Тожь и кождый христіянинъ-католикъ пôдъ утратою спасенія обовязаный въ се вѣрити.

Але ту заразъ неоденъ собѣ подумає: Строги се слова! Якъ то?! Прецѣнь до Церкви не належать такъ многи милiоны душь. И всѣ они мали бы загинути? На те вôдповѣмъ: Не всѣ будуть осуджени за неприналежнôсть до католицкои Церкви, лише ти, котри зъ власнои тяжкои вины до неи не належать, котри пôзнали, що Церковъ католицка є єдиноспасительна, а до неи не вступають або зъ неи выступають.

Хто вѣры католицкои не знає и жиє въ иншôй вѣрѣ, а щирымъ серцемъ думає, що єго вѣра правдива та всѣ єи приписы заховує, той за ласкою Іисуса Христа може бути спасенымъ (въ надзвычайный способъ). Такій чоловѣкъ душею належить до загальнои Христовои Церкви, бо хоче сповнити все, чого Богъ вôдъ него жадає.

Богъ нѣкому не вôдмавляє Своєи ласки, хто небудь вôнъ єсть, чи жидъ, чи поганинъ, чи жіє въ якôйсь христіяньскôй религіи, але вôдорванôй вôдъ загальнои Церкви, єсли въ своимъ житю сповняє волю Божу, якъ умѣє и якъ може найлѣпше. Але хто пôзнавъ правдиву вѣру, а єи не тримає ся, вôдъ неи вôдступає, сей не може бути спасеный. Сей зôйшовъ зъ правои дороги на блудну, сей поповнивъ тяжкій грѣхъ. И такъ довго не вôдпустить єму Богъ того грѣха, доки назадъ не поверне до Церкви католицкои.

Мы, Дороги мои, знаємо правдиву, католицку Церковъ Христову. Мы въ нѣй родилися и жіємо. Тожь для насъ поза тою Церквою, поза тою вѣрою спасенія нема. Якъ зле проте поступають собѣ ти, що для якихъ небудь причинъ грозять переходомъ на схизму чи т. зв. православіє, а ще гôрше ти, котри въ самôй рѣчи переходять, неначебъ та религія, котру вызнаємо, була якоюсь рукавичкою, яку легко можна змѣнити.

Але сама приналежнôсть до католицкои вѣры не выстарчить до спасенія. Намъ треба єще ту вѣру знати и пôсля неи жити.

Кождый христіянинъ и найменше просвѣченый повиненъ принайменше знати и розумѣти тыхъ шѣсть правдъ вѣры, безъ котрыхъ нема спасенія, а кромѣ сего и иншѝ важнѣйшѝ правды и молитвы, а якъ ихъ не знає, то тяжкій обовязокъ має попросити другихъ, такихъ, що добре знають, щобы єго навчили. Люде бôльше просьвѣченѝ докладнѣйше повиннѝ знати свою вѣру.

Ще важнѣйша рѣчь, щобы мы пôсля вѣры жили, щобы мы заховували все те, що тая вѣра намъ наказує. Сама вѣра насъ не спасе. Вѣра безъ доброго, побожного житя, безъ добрыхъ дѣлъ, то такъ, якъ тѣло безъ душѣ. „Ꙗкоже тѣло безъ дꙋха мертво́ есть, та́кѡ и҆ вѣ́ра безъ дѣ́лъ мертва́ е҆сть“ Яковъ (2, 26).

Що поможе чоловѣкови, хотяйбы и якъ добре знавъ, що треба и якъ треба сповѣдати ся, єсли не сповѣдає ся, або зле, святотатско сповѣдає ся?

Що поможе чоловѣкови христіянови знати що кождый є обовязаный пôдъ грѣхомъ тяжкимъ кождои недѣлѣ и свята выслухати Службу Божу, якъ вôнъ сего не робить?

Що поможе єму знати, якѝ суть посты, єсли тыхъ постôвъ не заховує?

Що поможе єму знати и всѣ иншѝ заповѣди Божѝ и церковнѝ, єсли вôнъ о нихъ не дбає?

Що поможе єму знати, що ласка Божа єсть до спасенія конечно потрѣбна, єсли вôнъ о ту ласку Божу не старає ся и въ грѣхахъ тяжкихъ жіє

Правда, що се не такъ легка рѣчь жити пôсля вѣры, але въ кождôмъ разѣ лѣпше тутъ на тôмъ свѣтѣ коротко терпѣти, а тамъ на вѣки заживати всего щастя и богацтва и оглядати Бога лицемъ въ лице, якъ жити тутъ въ щастю, въ достаткахъ, въ здоровлю, а по смерти бути выключенымъ вôдъ всякои радости и засудженымъ на вѣчный плачь.

Знали се добре святѝ мученики и тому волѣли все стратити, а навѣть и житє, якъ жити безъ Бога.

Оповѣмъ Вамъ оденъ примѣръ такои постôйности въ вѣрѣ зъ кôнця 18 вѣка.

Дѣяло ся се въ часѣ страшнои французскои революціи въ мѣстѣ Нантъ. Всѣхъ вѣруючихъ католикôвъ замыкали тамъ въ однôмъ великôмъ будынку, зъ вôдки выводили ихъ въ ночи на умысно до сего приладженѝ кораблѣ, стоячѝ на рѣцѣ Льоарѣ и затоплювали въ єи филяхъ. Въ той способъ тратили не лише старшихъ, але разомъ зъ ними и дрôбнѝ немовлята. Часомъ однакъ и въ тыхъ безбожныхъ революціонистôвъ вôдзывала ся бодай дрôбка людского чувства. И такъ коли одного разу въ згаданôй вязници вычѣкувало смерти значне число женщинъ разомъ зъ своими малыми дѣточками, републиканьске правительство оголосило, що женщины зъ Нантъ можуть, єсли хотять, взяти дѣти засудженыхъ на смерть женщинъ до себе на выхованє. И въ самôй рѣчи панѣ приходили, а матери вôддавали имъ свои дѣти, радѝ зъ сего, що бодай ихъ дѣти выратують ся вôдъ смерти. Межи засуджеными була тогды такожь одна вдова зъ дитиною

котра найблизшои ночи мала бути страченою. Єи очи звернули ся на одну паню, по котрôй надѣяла ся, що добре выховає дитину. Тожь вôддає тôй панѣ свою дитину, а рôвночасно просить єи, щобы навчила дитину Бога любити, оплакувати свото вôтця, що погибъ за вѣру и короля, а такожь, щобы ѣй вôдъ часу до часу пригадувала матѣръ, котра за ту саму справу умирає. »Будьте спокôйнѝ«, вôдповѣдає панѣ, »ѣй въ мене буде добре; навчу єи, якъ має любити републику и ѣй служити«. Зъ тыхъ слôвъ пôзнала нещасна мати, що та панѣ не є вѣруючою христіянькою. И що робить? Выдирає дитину зъ рукъ невѣруючои панѣ и каже: »Не можу вамъ дати на выхованє моєи дитины, бо вы бы єи душу погубили. Радше нехай вмре зô мною, якъ бы мала колись забути на Бога.« И найблисшои ночи тоне мати героиня вразъ зъ дитиною и приносить єи чисту и невинну передъ престолъ Божій.

Якъ высоко ставила ся велична мати св. католицку вѣру!

Дорожѣмъ таксамо и мы св. католицкою вѣрою, крѣпко держѣмъ ся єи, вцѣпляймо єи другимъ, особливо своимъ дѣтямъ, боронѣмъ єи передъ нападами злыхъ людей, будьмо готовѝ за ту св. вѣру все перетерпѣти, а навѣтъ саму смерть, жіймо такъ, якъ она насъ учить, а тогды на нашôй души выразить ся прекрасный образъ страдаючого Спасителя и Єго страдаючои Обручницѣ, св. Церкви, що буде задаткомъ будучои нашои славы, тогды зъ довѣрємъ будемо могли повторити за св. Апостоломъ Павломъ слова, якѝ высказавъ коротко передъ своєю мученичою смертію до свого ученика Тимотея: „**Не стыждꙋ̀ сѧ: вѣ́мъ бо, є̑и́ѹ̀же вѣ́ровахъ, и̑ и̑звѣ́стихсѧ, ꙗ̑кѡ си́ленъ є̑сть преда́ніе моє̑ сохрани́ти въ де́нь ѡ̑нъ**“. (II Тім. 1, 12.) Не стыдно менѣ, що терплю и умираю за Христа. Знаю, кому я повѣривъ. Я певный, що Вôнъ має силу заховати то, що я Єму повѣривъ, на день послѣдного суду.

Часъ св. великого посту зближає насъ до Христа Господа. Коли спѣваємо або хотяй чуємо спѣвъ: »Претерпѣвый за насъ страсти....« будить ся въ серци нашôмъ сильнѣйша гадка на Христа, обнимає душу нашу мимовôльный, спасительный страхъ и бажанє, того Христа для себе позискати.

Тожь розважайте поданѝ вамъ гадки, переймѣтся ними, а позыскаєте Христа и ту и въ вѣчности.

Благодать Господа Іисуса Христа зъ Вами, Аминь.

Дано въ Перемышли въ недѣлю о Мытари и Фарисеи дня 3. (16) лютого 1913.

† КОНСТАНТИНЪ
Епископъ.

Всч. Духовеньству поручаємъ повысшій листъ прочитати мѣсто проповѣди выразно, голосно, зъ вôдповѣдными интонаціями въ церквѣ матернôй въ недѣлю мясопустну, а въ слѣдуючѝ недѣлѣ и въ прочихъ церквахъ, єсли ихъ бôльше до парохіи належить.

ОО. Катехиты школъ середныхъ и выдѣловыхъ могуть пôсля обставинъ листъ той перечитати въ недѣлю сыропустну або вôдповѣдну ексорту выголосити.

ОО. Настоятелѣ деканатôвъ обовязанй пересвѣдчитися, чи той листъ бувъ вôдповѣдно прочитаный въ кождôй церквѣ деканата и о тôмъ донесуть.

Що до захованя посту поручаємъ благорозумно поучати вѣрныхъ о приписахъ въ тôмъ взглядѣ оголошеныхъ на Синодѣ діецезальнôмъ въ Перемышли въ роцѣ 1898, то єсть о ухвалахъ Синоду провинціонального Львôвского зъ р. 1891. Цебы однакожь заходила дуже важна потреба дальше идучого розрѣшеня вôдъ посту, то удѣляємъ тои власти Всеч. Духовеньству, на що особенно звертаємъ увагу Всч. ОО. катехитôвъ, щобы вôдповѣдно зарядили въ бурсахъ для хлопцѣвъ и институтахъ для дѣвчатъ. Въ случаяхъ розрѣшеня вôдъ посту що до молитовъ належить заховати правило Синоду пров. Львôвского.

Рôвночасно позваляємъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ въ парохіяхъ высше 2.000 душь розпочинати св. сповѣдь пасхальну вôдъ 1. понедѣлка а въ парохіяхъ низше 2.000 душь вôдъ 3. понедѣлка св. великого посту. Сповѣдь пасхальна кôнчитъ ся зъ днемъ празника Вознесеня Господня.

Заразомъ удѣляємъ власть на часъ вел. посту розрѣшати вôдъ грѣхôвъ власти Нашôй задержаныхъ — кромѣ: 1) умысне человѣкоубійство и 2) согнанє человѣческого плода (secuto effectu) всѣмъ сповѣдникамъ.

Кромѣ того силою вôдъ св. Апостольского Престола на пятилѣтє Намъ удѣленою, удѣляємъ власть всѣмъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ на цѣлый часъ треваня сповѣди пасхальнои, привертати каючимъ ся утрачене право, petendi debitum conjugale, cujus jus amisit per supervenientem affinitatem e copula carnali, habita cum consanguinea vel consanguineo sive primo, sive in secundo gradu suae uxoris respective sui mariti, що дѣлати ся має въ слѣдуючій способъ: По выголошеню формы розрѣшеня св. Тайны Покаянія, (а звертаємъ увагу Всч. ОО. Сповѣдникôвъ, що форма розрѣшеня має докладно высказати ся при кождôмъ сповѣдаючôмъ ся, инакше каючійся не одержавъ розрѣшеня) має ся сказати: »Кромѣ того властію Преосвященому Епископу . . . удѣленою, а менѣ вôдпорученою, привертаю тобѣ право, довгъ супружескій вôдъ свого мужа (жены) жадати, котре черезъ грѣхъ плотскій зъ сродною (зъ сроднымъ) жены твоєи (мужа твоєго), поповненый утративъ єси. Въ имя Отця † и Сына † и святого Духа † Аминь«.

Такожь удѣляємъ до кôнця бѣжучого року 1913 власть всѣмъ Сповѣдникамъ розрѣшати вôдъ грѣхôвъ задержаныхъ, вынявши два высше сказанй, на часъ посту передъ Рождествомъ Христовымъ, а безъ ограниченя въ слѣдуючихъ случаяхъ:

1) при сповѣди женщины передъ пологомъ;

2) при сповѣди загальнôй, єсли тая сповѣдь загальна єсть конечна;

3) при сповѣди женихôвъ передъ вѣнчанємъ, єсли вже нема часу до Насъ вôднести ся.

Вôдъ гр. кат. Еп. Ординаріята.

Перемышль дня 16. лютого 1913.

† КОНСТАНТИНЪ
Епископъ.

Ч. 11.

Ч. 1011. Речинець до св. Рукополаганя въ Єреи.

Кандидаты духовного стану, покôнчившихъ науки богословскѝ и желаючихъ праняти св. Рукоположенє, взывае ся щобы внесли до 1. марта 1913. свои поданя, самѝ же явили ся въ Ректоратѣ духов. семѣнаріи дня 11. марта с. р. о 9. год. передъ полуднемъ, по выслуханю св. Литургіи, котра о 8. годинѣ зачинае ся.

Поданя мають бути заосмотренѝ: 1) свѣдоцтвами всѣхъ наукъ шкôльныхъ; 2) моральности; 3) здоровля; 4) убожества потвердженого ц. к. Староствомъ; 5) вѣнчаня, єсли суть женатѝ; 6) удоволеня повинности вôйсковои.

Вôдъ гр. кат. Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 10. лютого 1913.

Ч. 12.

Ч. 543. Конкурсъ стипендійнои фундаціи бл. п. Єрея Михаила Пожаковского.

Еп. Консисторія яко управителька стипендійнои фундаціи бл. п. Єрея Михаила Пожаковского, бувшого гр. к. пароха въ Устїяновôй, оголошуе симъ конкурсъ на р. шкôльный 1912/13 на двѣ стипендіи по 200 кор. рôчно.

О тіи стипендіи могутъ ся убѣгати ученицѣ убоги, нисшихъ або высшихъ шкôлъ публичныхъ, католицкого вѣроисповѣданя а въ першôй лѣніи сродники бл. п. Єрея Пожаковского и єго жены бл. п. Юстины зъ Товарницкихъ Пожаковскои а въ недостатку тыхже дочки родичôвъ шляхоцкого або мѣщаньского роду, замешкалыхъ на предмѣстю Засянє въ Перемышли, котрѝ зобовяжуть ся разъ въ рôкъ черезъ часъ побираня стипендіи жертвовати одну литургію за упокой души Михаила, Юстины, Григорія, Іоана и Маріи Пожаковскихъ и дадутъ на престолъ двѣ свѣчки.

Стипендіи суть платнѝ въ двохъ рôвныхъ ратахъ по скôньченю кождого школьного пôвроку, єсли надѣленѝ степендіею выкажуть ся добрымъ успѣхомъ въ науцѣ. Стипендія роздаєся на часъ трехъ лѣтъ.

Управненыхъ до полученя повысшои стипендіи взываєся, щобы свои неостемпльованѝ прошеня заосмотренѝ:

1) Свѣдоцтвомъ крещеня;

2) Свѣдоцтвомъ доброго успѣху въ наукахъ въ речинци до 28. лютого 1913 за посредництвомъ уряду дек. або катедрально-парохіяльного въ Перемышли Еп. Консисторіи предложили.

Вôдъ гр. кат. Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 1. лютого 1913.

Ч. 13.

Ч. 831. Місийнѝ проповѣди о піянствѣ и безстыдности.

»Місийнѝ проповѣды о піянствѣ и безстыдности« содержачѝ 10 наукъ противъ піяньства и 10 наукъ противъ нечистоты на 239 сторонахъ друку, укладу Всч. о. Емиліяна Крыницкого, пароха въ Бобятынѣ, выйшли зъ печатнѣ Всч. ОО. Василіянъ въ Жовкви и поручаютъ ся Всч. Духовеньству.

Такожь »Місийнѝ науки о св. Тайнахъ Покаянія и Евхаристіи« тогожь Всч. о. автора выданѝ въ Перемышли въ р. 1899 суть єще до розпродажи и поручаютъ ся Всч. о. Душпастырямъ.

Цѣна проповѣдей о піяньствѣ и безстыдности 3 К 55 сот. зъ пересылкою почтовою и получити ихъ можна у Всч Автора и въ печатнѣ ОО. Василіянъ въ Жовквѣ, — цѣна же Наукъ о св. Тайнахъ Покаянія и Евхаристіи 2 К. зъ пересылкою почтовою, а получити можна тôлько у Всч. автора въ Бобятынѣ, почта Тартакôвъ.

Вôдъ гр. кат. Еп. Консисторіи.

Перемышль дня 17. лютого 1913.

Ч. 14.

Ч. 1004. О выдавництвахъ заходомъ товар. св. Ап. Павла въ Львовѣ.

Заходомъ тов. св. Ап. Павла у Львовѣ вôйшли отсѝ выдавництва: 1) Теистычный Свѣтоглядъ а нашѝ часы; 2) Житевѝ пытаня. Апольогетичнѝ розвѣдки. Частъ друга, якѝ можна набувати въ канцеляріи Товариства при ул. Коперника ч. 36., перше по 80 сот., друге по 70 сот. Рôвножь Товариство почало выдаватѝ зъ днемъ 1./I. с. р. христіяньску часопись для украинского народа »Основа«

(рôчна предплата 3 К.) и просить о моральну и матеріяльну пôдмогу для сей часописи.

Повышшй выдавництва заслуженого товариства св. Ап. Павла поручає ся до якъ найбôльшого розширеня.

Вôдъ гр. кат. Еп. Консисторіи.
Перемышль, дня 17. лютого 1913.

Ч. 15.

Ч. 47. О наданю степендій богослужебнои фондаціи бл. п. Архіпресвитера Гр. Шашкевича.

Перемыска гр. кат. Капітула катедральна надала богослужебнй степендіи зъ фондаціи б. п. Архіпресвитера Гр. Шашкевича на р. 1913 слѣдуючимъ Єреямъ:

1. Коленьскому Володимиру парохови въ Терлѣ;
2. Андрейчикови Петру парохови въ Крамарôвцѣ;
3. Баницкому Іосифови парохови въ Лѣщинахъ;
4. Паппови Орестови завѣд. парохіи въ Куличковѣ.
5. Адріяновичови Евгенію завѣд. парохіи въ Рябôмъ.
6. Мухнацкому Якову сопомочникови въ Хащовѣ.
7. Вильчаньскому Михаилу сотрудникови въ Недѣльнôй.
8. Заболоцкому Теодору сопомочнику въ Липѣ.
9. Ткачукови Иліи сопомочнику въ Дубнѣ.
10. Хоминьскому Евгенію експозитови въ Островѣ.

Вôдъ гр. кат. Еп. Консисторіи.
Перемышль дня 3. сѣчня 1913.

Ч. 16.

Ч. 1087. О надѣленю одноразовою запомогою зъ фонду б. п. Павла Зарицкого церковь въ Маґеровѣ.

Управляючій Совѣтъ Ставропигійского Института у Львовѣ надѣливъ одноразовою запомогою зъ фонда б. п. Павла Зарицкого въ квотѣ 180 К. церковъ въ Маґеровѣ дек. Потелицкого.

Вôдъ гр. кат. Еп. Консисторіи.
Перемышль дня 14. лютого 1913.

Ал. Зубрицкій
Канцлеръ.

† КОНСТАНТИНЪ
Епископъ.

Накладомъ Еп. гр. кат. Консисторіи въ Перемышли. Зъ печатнѣ гр. кат. Капітулы въ Перемышли.